

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Victorino episcopo & martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

VITA S. VICTORINI EPISCOPI VRBIS ¹¹⁵
 AMINTERNINAE ET MARTYRIS, EX
Martyrologio Adonis Episcopi Tre-
uirensis.

Locus suburbano Romæ natale beati Victorini martyris. ^{Septēbris 7.}
 Fuerunt autem duo fratres, Victorinus & Seuerinus. Hi ^{Victorinus & Seuerinus fratres.}
 post vriusque parentis obitum se inuicem pædagogan
 tes, pari custodia se mutuis obsequijs æmulantes, germa
 nitatis vinculo probabiles, Deo seipsos hostiam viam
 obtulerunt. Cumq; intrantùm excreuissent, vt sua omnia
 perfectionis intuitu relinquerent, & vendentes res suas, ^{Vendunt res suas.}
 censum earum pauperibus erogassent, Deo expeditius
 seruituri, nudi facultatibus omnibus remanserunt. Alter
 itaque seruiens alteri, mutua vice & æmula charitate ser
 uiebat. Imperium, libertas. Nihil deerat illis, cum nihil

haberent.

Igitur Victorinus spirans altiùs, & idipsum, quòd sibi parebant, imperfectum com
 putans, nec satis sibi factum, si alteri liceret in altero, aut alter alteri seruitium ex
 hiberet: eremum ingreditur, seditq; in specu excellæ rupis, quam subterfluentis ^{Victorinus petit eremum}
 aquæ geminum sinuârat abruptum, vni tantum hospitium viro, vt sedens somnum
 caperet: vel si reciperet alterum, stans oraret. Texerat ostiolum vimine: assiduus in
 lectione & oratione manebat. Cernit interim inuidus omnis boni, profectum viri,
 & ferre non valens, simulat se puellam, & ante fores viri gementia verba ingeminat: ^{Vide infidias diaboli.}
 Heu, inquit, me miseram, syluis, errore, & tenebris vagam. Locus non agnoscitur,
 iter quaeritur. Quisquis es loci huius incolâ, cælum vndiquè & syluæ famam virtutum
 tuarum, opusq; ferent: eripe me à frendentibus apris, eripe à sauientibus lupis, &
 à rictibus vrsorum. Quòd victura sum, tuum erit: si moriar, tuum. Satis superq;e
 sufficiat operiri limine tuo. Non longum quæro habitaculum: vnus tantum noctis
 hospes ero.

Referat Victorinus cellam, & hostem, dum miseretur, secum includit. Vix horæ
 spatium intercesserat, dum inter molimina & assiduum corporis motum, protenso
 pede tetigit hominem Dei, & velut compungens vulnere, noxiò calore succendit.
 Addit igniculû dulcedo sermonis: vrget facinus solitudo. Quid moror? Facit casum
 columna arboris, alta radice quæ diu fundata steterat. Furtiuus amor scelus perficit. ^{Ruit vir sanctus, dñ non cauet peccatum.}
 Exclamat iam victor Victorini diabolus: Quid agis, inquit, vir perfectissime, cui etiam
 frater grauis fuit? Iam iungeris alteri, qui recessisti à tuo? Quid agis, qui nouum dogma
 syluis constituens, suadebas scopulis castitatem? Hæc iactans, ex oculis decepti velut
 fumus euanuit. At is, qui ceciderat, velut exanguis iacuit. In se autem aliquandò re
 uersus, syluas deseruit, ad fratrem Seuerinum repedauit: pudore diu vocem suppri
 mens, tandè causam facti exposuit, ipse pœnam sibi statuens.

Findens nanque arborem, manusq;e per fissuram inferens, præduratam cuneis & Agit egre
 pessulo cicatricem arboris claudit. Sed mox Seuerinus factum pœnamq; fratris Epi
 scopo suo nunciat. Ille veniens, primùm cum soluere tentat: sed vt repugnantem vi
 dit, orat, benedicit, consolatur, discedit. Vir autem Domini, qui se grauissima pœni
 tentiam. ^{Vide inedia.}
 tentia damnauerat, Dominica tantum die modicum panis & aquæ coactus à fratre
 percipiebat: qui etiam se simili cibo & ieiunio macerabat. Igitur in huiusmodi con
 strictione triennium voluit: cumq;e iam omnes penè mouisset eius in Christo imi
 randa humilitas, Episcopus ciuitatis rediens, vix agere potuit, vt sese à pœna, qua ille
 memor tremendi iudicij se dāauerat, absumptis penè carnibus, permitteret resolu.

Quantæ autem sanctitatis postea fuerit, quamq;e potens in miraculis, non facile
 lingua alicuius explicabit. Electus deindè ab vniuerso populo, * Aminterninæ vrbis ^{Aminternina}
 sacerdotium adipiscitur. Indè postmodum sub Imperatore Nerua, cum alijs Dei ser
 uis Eutyche & Marone, ab Aureliano iudice primò relegatus in sexagesimo milliario ^{Creatur Episcopus.}
 ab Vrbe via Salaria: Deindè apud eum locum, qui Corilias appellatur, vbi putentes ^{Dire cruciatur.}
 aquæ manant & sulphureæ, in ipsis capite deorsum per horas tres suspensum teneri,
 ab impio iudice iustum est. Quòd cum per triduum pro Christi nomine passus fuisset,
 gloriosè coronatus, migravit ad Dominum. Cumq;e vna die, iussu Aureliani, corpus ^{Decedit eius}

eius inhumatum iacuisset, venerunt Aminternenses populi Christiani, & rapientes, in suum territorium transtulerunt, & honorifica sepultura condiderunt Nonis Septembris.

VITA S. BERTINI ABBATIS, EX QVODAM
EGREGIO MS. CODICE, PAVLO LATINIORI ET

pressiori stylo per F. Laurentium Surium descripta. Sunt, qui putent à Folchardo Bertinensi conscriptam.

Septēbris 7.
Audomarus
ille Episcopus
fuit Morinensis.

Luc. 12.

Matth. 5.

1. Cor. 9.

Comes
Vualtbertus,
magnus S.
Bertini amicus.

Predicit vir
Dei Vualtbertus
Comitis casum.

Summum
Vualtberti
periculum.

Psal. 9.
Psal. 144.

ANCTVS Abbas Bertinus post beati Audomari obitum multos in Dei seruitute duravit annos, cœtumque monachorum ipsi à Domino creditum, diligens pastor multa animi sollicitudine sub districto sacræ regulæ iugo conseruabat, sciens scriptum esse, cui plus commissum sit, plus etiam ab illo exigendum. Proponebat illis quotidie Dominica & Apostolica præcepta, ijsq; in seuera viuendi ratione proficientibus, religiosis actibus suis præclara de se præbebat exempla, conuenienter illi sententiæ Saluatoris: Sic luceat lux vestra coram hominibus, vt videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum, qui in cœlis est: nè, quemadmodum Apostolus ait, alijs prædicās, ipse reprobus efficeretur. Cernens autem benignissimus bonorum operum compensator Deus, indefessam militis sui aduersus diaboli tērationes pugnam & certamen, tum etiam erga gregem ipsi commendatum curam egregiam, admirandis eum signis & virtutibus illustrauit, è quibus nos pauca duntaxat annotabimus.

Fuit quidam spectabilis Comes Vualtbertus, cuius vxor Rogentrudis dicebatur. Horum vtrique à sacris confessionibus erat beatus Bertinus, immò verò etiam compater, vt vocant, ex laudabili Christianorū more, quo inter se fraterni amoris fœdera quædam ineunt. Vtrique vir Dei sæpè prædicabat verbum Dei: qua causâ vir pius Vualtbertus crebrò ad eum ventitabat, vt ex eo diuina præcepta cognosceret, & post corporis & sanguinis Dominici communionem, sacri oris eius benedictione potiretur. Quodam autem die veniens ad ecclesiam, in qua beatus Audomarus quiescit, cum preces absoluisset, quadam re necessaria urgente, ad beatum Bertinum non accessit, sed incautus domum abiit. Id vbi animaduertit viri Dei discipulus Dodo, ait ad eum: Equidem valde, venerabilis pater, admiror, quid sit, quòd tuus in Christo fidelis amicus Vualtbertus ad beati Audomari basilicam venit, & tamen te infalutato, absque benedictione tua recessit. Beatus Bertinus plenus prophético spiritu, respondit: Fili, crede mihi, priusquam ille domum redeat, quòd nunc magna cōtentione festinat, multum dolebit se sine nostra benedictione reuertisse. Et ecce eodem die, cum iam Sol occubuisset, nuncius velox à Vualtberto venit ad hominē Dei, eiusque vestigijs aduolutus, tremula voce ait: Dominus Vualtbertus singularis amicus tuus, mi domine, cum ipsa iam ferè morte colluctans, obnixè rogat, vt pro se Deum depreceris, quò possit tam presens discrimen euadere. Cum enim hodiè à basilica sancti Audomari properè abscederet, in medio itinere subito ex equo collabens, in petrosam humum decedit, multisque quassatis membris, & femore penitus confracto, se confestim putat moriturum, nisi precibus tuis, quod fore sperat, diuinitus liberetur. Agnoscit autem idcirco in hoc se coniectum discrimen, quòd callidi hostis machinatione ob rem necessariam hinc, non munitus benedictione tua, abiērit. Cuius etiam delicti veniam petit, oratque vt potum, tuo ore & manibus benedictum & consignatum, ad eum mittere nè graueris.

His auditis, venerabilis senex commotus tam acerbo casu amici, præcipit Dodoni discipulo, vt vinum in sacrario repositum proferat, laboranti Vualtberto ocyus mittendum. Ille verò respondit: Mensis totus, vt reor, pater beatissime, iam intercessit, ex quo in eo vasculo vix parum vini relictu est. At vir beatus, fide perfectus & charitate feruens, ait ad eum: Abi fili mi ad vasculum illud: credo enim Deum, cui nihil impossibile est, qui adest adiutor opportunitatibus, & propè est omnibus inuocantibus eum, nostro tam malè affecto amico salutarem indè potum præbiturum. Paret Dodo, & veniens in sacrarium, cernit vas plenum optimo vino, & eius odore admirabili totam domum